5-10-2021, Barneveld

Geachte raadsleden van Nederland,

Kinderen vanaf 13 jaar moeten sinds 25 september een coronapas laten zien voor een kop thee in de kantine, als ze met vrienden naar de bioscoop willen of met hun vader naar het stadion gaan. Zonder dat er wetenschappelijke argumenten aan ten grondslag liggen, moet iedereen van 13 jaar en ouder een coronatoegangsbewijs tonen om toegang te krijgen tot horeca, evenementen, sportwedstrijden en theatervoorstellingen.

Wat voor gevoel roept het bij u op dat op dit moment miljoenen mensen in ons eigen Nederland worden buitengesloten op basis van een vrije keuze? Een keuze om zich wel of niet te laten vaccineren? Wat doet dit met u als mens? Welke emoties komen los als ik u vertel dat de apartheid weer is begonnen? Is dat als vloeken in de kerk? Of zit er een kern van waarheid in?

Hoelang gaat het duren voordat u de supermarkt niet meer inkomt zonder QR code? Wat voor gevoel komt in uw lichaam op u als ik u vertel dat dit de toekomst voor onze kinderen en kleinkinderen gaat worden als het aan het demissionair kabinet ligt? Het kabinet waar momenteel een minister de laan uit wordt gestuurd omdat ze zich uitspreekt over de corona pas. Durft u naar eer en geweten uw burgers te vertellen dat een code helpt met de bevordering van de volksgezondheid?

Durft u uw hart te laten spreken of is het versteend door alle prikkels om u heen? Is het geen tijd om kleur te bekennen? Bent u voor of tegen de apartheid? Of vindt u dat ik nu een stap te ver ga door hier een vergelijking in te maken? In wat voor samenleving wilt u uw kinderen zien opgroeien? Een samenleving gestoeld op liefde en wederzijds respect of één van dwang en buitensluiting?

Over wat voor wereld droomde u toen u kind was? Ik durf te zeggen dat de meeste van ons een wereld voor zich zagen vanuit liefde en vrede op aarde. Of ben ik nu te idealistisch? Als ik zou stellen dat we vandaag nog alle hongerproblemen uit de wereld kunnen helpen, zou u daarmee in stemmen?

Verbaast u zich niet over het gemak waarmee er constant wetten worden overtreden en nieuwe worden bijgemaakt? Door een demissionair kabinet die daar helemaal geen bevoegdheid voor heeft?

Is artikel 1 van de grondwet niet heel duidelijk?

Allen die zich in Nederland bevinden, worden in gelijke gevallen gelijk behandeld. Discriminatie wegens godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of op welke grond dan ook, is niet toegestaan.

Niet normaal maken wat niet normaal is.

Deze zin werd uitgesproken op 4 mei herdenkingsdag 2020. Mocht u zich deze speech niet herinneren. Dan volgt hier een passage.

Oorlog werkt generaties lang door. Nu, 75 jaar na onze bevrijding, zit de oorlog nog steeds in ons. Het minste wat we kunnen doen is:

Niet wegkijken.

Niet goedpraten.

Niet uitwissen.

Niet apart zetten.

Niet 'normaal' maken wat niet normaal is.

En: onze vrije, democratische rechtsstaat koesteren en verdedigen. Want alleen die biedt bescherming tegen willekeur en waanzin.

Wat zou de koning hiermee bedoelt hebben? Zou u willen dat de QR code onze toekomst gaat worden? Er wordt al gepraat om alle gegevens, bank co2 uitstoot en medische gegevens hieraan te koppelen. Niet genoeg punten dan geen eten kunnen kopen? Is dit hoe ver het moet komen veroorzaakt door virus met een enorme overlevingskans?

Is dit de toekomst waarvan u als kind gedroomd hebt? In wat voor wereld gaan onze kinderen en kleinkinderen opgroeien? Een toekomst waarin u constant gemonitord wordt bij alles wat u doet? Waar u elk jaar meerdere vaccinaties moet nemen om bij de "maatschappij" te horen. Kunt u uzelf recht aankijken in de spiegel en zeggen dat dit nog steeds om onze gezondheid gaat?

Kunt u, als raadslid, mij vertellen waarop deze zogenoemde "corona maatregelen" zijn gebaseerd zonder daarvoor naar de rijksoverheid of uw burgemeester te verwijzen? Weet u nog het hoe en waarom?

Wat gaat uw keuze zijn? Kiest u vanuit angst om te sterven of uit liefde om te leven? Wat roept uw hart? Gaat u het gesprek aan met uw medemens?

Met warme groet,

Richard Slager

Dwars door deze stad. Dwars door dit land. Voor de ogen van landgenoten. Het leek zo geleidelijk te gaan. Elke keer een stapje verder.
Niet meer naar het zwembad mogen.
Niet meer mogen meespelen in een orkest.
Niet meer mogen fietsen.
Niet meer mogen studeren.
Op straat worden gezet.
Worden opgepakt en weggevoerd.